

La Barbie

À

Els anys passen per tothom i corren de pressa. Així, gairebé sense adonar-nos-en, la Barbie n'ha fet seixanta, els va complir el passat 9 de març. Seixanta anys, per a una nina, ja comença a ser una edat, però el cert és que els porta tan bé que no els hi posaries. A mi, personalment, la Barbie no m'atrau, no és el meu tipus. Representa un ideal de bellesa explosiva, sofisticada, gairebé plastificada, molt allunyada d'aquella altra més delicada, més discreta i més serena que és la que m'agrada, però tot i així li reconec el mèrit. Crec que el mèrit principal de la Barbie és haver transcendit al llenguatge popular per acabar designant amb el seu nom les dones que s'hi volen assemblar, que són moltes i em mereixen tot el respecte, per molt que no comparteixi els seus gustos. Però, a part d'això, he de confessar que des de fa un temps, i fins i tot sense agradar-me gens, a la Barbie li he acabat agafant una certa simpatia. En aquesta època de tanta confusió mental, enfront de qualsevol reconeixement a la bellesa física s'ha alçat l'exaltació de la lletjor i la deixadesa, com si la coqueteria i aquell desig tan humà d'agradar representés una renúncia de les dones a la seva dignitat o una manera de rebaixar-se. En aquesta croada abanderada per les que es creuen portadores d'uns valors superiors, la pobre Barbie ha estat tan vilipendiada que, al final, si em fessin escollir entre un extrem i l'altre, m'acabaria posant de la seva part, que és una cosa que no m'hauria imaginat mai.

A l'hora de valorar una persona, la bellesa és un atribut marginal que no admet comparació amb la bondat ni tampoc amb altres virtuts que són les que de debò ens donen la talla del que val una dona o un home, però això no vol dir que sigui menyspreable. Segur que algú com l'economista Ramón Tamames té aquella escala de valors prou clara, però quan en un test (revista "Qué leer", febrer 2019) li van demanar la qualitat que més apreciava en una dona, va respondre: «Además de la hermosura, el encanto de la simpatia». La seva resposta tan políticament incorrecta em va donar una gran alegria. No perquè jo la subscrigui literalment sinó per la seva mofa a l'ortodòxia dels que ens dicten el que toca dir.